

Азъ си припомнихъ сега тия думи на даскалъ Никифора, когато уловихме пътя за Беброво. Въ околността царуваше мъртва тишина! Жива душа не се виждаше. Но за туй пъкъ видѣхме мъртво тѣло. Бѣхме вече близо до селото, когато съгледахме на самия пътъ човѣческа фигура. Това бѣше облѣнѣ въ кръвъ, безжизненъ трупъ на една жена 35—40 год.

— Вѣроятно, това ще е работа на баши-бозуцитѣ, каза Стояновъ.

Прѣдъ тѣзи грозна картина, ний неволно се спогледахме.

До селото имаше още не повече отъ 1 $\frac{1}{2}$ вер.

— Не е ли по добръ да се върнемъ, казахъ азъ на Стоянова, да не наскочимъ на нѣкой баши-бозукъ.

И ний пакъ се спогледахме.

Нѣкакво вътрѣшно чувство ме изобличи въ нерѣшителностъ. Азъ ударихъ коня си и ний продължихме пътя за Беброво, което не заслужаваше, собствено, такъвъ рискъ.

Това село не прѣдставляваше по своя изгледъ нѣщо интересно. Него била го постигнала сѣщата участъ, каквато и Шипка. И тукъ само на едно мѣсто, въ центра, стърчаха нѣколко почернѣли отъ димъ стѣни. Всичко останало бѣше изгорено. Такива картини, впрочемъ, се виждаха на всѣка крачка, тъй като тукъ почти всичкитѣ български села бѣха изгорени.

За да прѣкараме врѣмето по не забѣлѣзано, ний офицеритѣ и тукъ се събирахме, както и на Зелено Дърво, на приказки. Разбира се, разговора се въртеше все около миналитѣ, пълни съ тревога и блѣсъкъ, дни. Всѣкой разказваше своитѣ впечатления отъ боевия животъ. Даваха се разни отзиви и различно се критикуваше извършеното. Азъ ще приведа отзива за опълченцитѣ на одного отъ офицеритѣ, когото ще нареча Х. Тоя отзивъ ми се вижда интересенъ, защото е твърдѣ своеобразенъ.

— Азъ никакъ не се съмнѣвахъ въ боевитѣ качества, храбростта и рѣшителността на българскитѣ опълченци, казваше офицера, още повече, че азъ имахъ